

IV.

Vetenskapens i gamla tiden uppfattning af världen.

De lägst stående folkslagen hafva ej haft något behof af tideräkning och därför hafva de ej heller haft någon anledning att söka efter någon tidmätare i naturen. De äldsta människorna lefde utan tvifvel af jakt och fiske. Endast när hungern dref dem att i brist på jaktbyte uppsöka andra näringsmedel, lärde de sig att tillvarataga skogens bär och ätliga växtrötter. Men dessa voro endast nödårens spis, möjligen fingo kvinnorna oftare söka sin tillflykt till densamma än männen, som sannolikt ej gifvo kvinnorna mera än öfverskottet af det fällda villebrådet och den fångade fisken. Folkstammen fick därför följa villebrådet på dess vandringar och tänkte endast på dagens behof. Ej mycket annorlunda blef det, då människorna, för att försäkra sig om en jämnare tillgång på föda, lärt sig att tämja det viktigaste villebrådet. Detta behöfde för sin näring ständigt nya betesmarker, växlande efter årstiderna, och på detta sätt bestämdes nomadfolkens uppehållsort af deras boskap och ej tvärtom.

Alldeles förändrade blefvo förhållandena då den tilltagande folkstocken framtvang behofvet af en regelbunden odling af jorden. Det blef då nödvändigt att bibehålla fasta boningsplatser och att på bestämda årstider före-